

ת"פ 48247/02/14 - מדינת ישראל נגד שפיק דיב

בית משפט השלום בעכו

ת"פ 48247-02-14 מדינת ישראל נ' דיב

בפני	כב' השופט יעקב בכר
מאשימה	מדינת ישראל
נגד	
נאשם	שפיק דיב

החלטה

1. בפניי טענת הגנה מן הצדק לפי סעיף 149 "טענות מקדמיות" לחוק סדר הדין הפלילי, תשמ"ב-1982.
2. כנגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עבירה של השמטת הכנסה מתוך דו"ח שנערך על פי הפקודה - עבירה לפי סעיף 220 (1) לפקודת מס הכנסה.
- לפי האמור בכתב האישום הנאשם לכאורה השמיט מתוך דו"ח המעיד על הכנסותיו בשנת המס 2006 שתי הכנסות ממכירת המניות שהיו ברשותו, שלא כחוק.

3. פירוט טענות ב"כ הנאשם

ב"כ הנאשם טוען כי יש סיבה טובה לבטל את כתב האישום מהטעם של שיהוי בהגשת כתב האישום במסגרת טענת הגנה מן הצדק.

כתב האישום הוגש ביום 3.2.14. הנאשם נחקר ביום 19.8.08 חקירה אחת ומאז ועד מועד הגשת כתב האישום חלפו יותר מחמש שנים וכשמונה שנים מאז העבירה המיוחסת לו.

לטענתו לנאשם לא היה חלק בשיהוי הארוך בהגשת כתב האישום.

לאור זאת, טוען ב"כ הנאשם כי מדובר בהליך העומד בסתירה להגינות ולצדק המשפטי ולכן יש לבטל את כתב האישום. ב"כ הנאשם סומך את ידיו בשלושה פסקי דין בעלי נסיבות דומות.

עוד הוסיף וטען, כי גם הנחיות היועמ"ש קובעות כי על התביעה להגיש כתב אישום בעבירות מסוג הנ"ל תוך 18 חודשים מיום קליטת התיק במשרדיה. לטענתו, בנסיבות דנן, התביעה רמסה ברגל גסה את ההנחיות לעיל,

ונמנעה מהגשת כתב אישום ללא כל סיבה.

הנאשם אדם נורמטיבי אשר המשיך את חייו, ערך הסכם שומה ושילם את חובו מזמן.

תגובת המאשימה

4.

ב"כ המאשימה פירטה ארוכות את טענותיה ואת השתלשלות העניינים בתיק הנדון. תחילה טענה כי דוקטרינת ההגנה מן הצדק תבוא בחשבון אך במקרים נדירים וסמכה את טענתה בפסיקה. בנוסף טענה, כי תקופת ההתיישנות בחוק לא תמה ולכן אין להשתמש בטענת הגנה מן הצדק כמכשיר לקיצור תקופת ההתיישנות שקבע המחוקק.

לאחר מכן, פירטה את השתלשלות החקירה ותהליך ההעמדה לדין בעניינו של המבקש ובין היתר, המועדים בהם עלה החשד כנגד המבקש ונפתחה החקירה כנגדו, פניותיו החוזרות ונשנות להקטין את גובה הכופר, השתהותו בתשלום הכופר, העברת התיק לפרקליטות, השתהותו של המבקש בהעלאת הטענות בהליך השימוע ועוד.

לבסוף טענה, כי המאשימה טיפלה בתיק בתוך פרק הזמן שנקבע בהנחיה של היועץ המשפטי לממשלה, אליה הפנה המבקש בבקשתו. אם קיים שיהוי, הרי שהמבקש נתן ידו לכך בניסיונותיו להמיר את ההליך הפלילי כנגדו בכופר כסף ומשעבר התיק למאשימה, השתהה בהגשת טענותיו. אי לכך, אין מקום לטענת השיהוי נגדה.

דין והכרעה

טענת הגנה מן הצדק מעוגנת בסעיף 149 לחוק סדר הדין הפלילי כדלקמן:

"149. לאחר תחילת המשפט רשאי הנאשם לטעון טענות מקדמיות, ובהן -

(10) הגשת כתב האישום או ניהול ההליך הפלילי עומדים בסתירה מהותית לעקרונות של צדק והגינות משפטית."

סתירה מהותית לעקרונות של צדק והגינות משפטית כוללת, בין היתר, שיהוי בהגשת כתב האישום.

אכן, הפסיקה מדגישה, ברחל בתך הקטנה, כי דוקטרינת ההגנה מן הצדק שמורה למצבים בהם נוצרה פגיעה חמורה וקיצונית. במקרים אלו, רק ביטולו של כתב האישום ירפא את הפגם (ראו: ע"פ 2375/12 עמי מזרחי נ' **מדינת ישראל** [פורסם בנבו] 6.8.2013).

בטרם אכריע האם נגרם שיהוי לרעתו של הנאשם, אציין, כי קיימים מקרים בהם שיהוי בהגשת כתב אישום יעלה לכדי פגיעה חמורה בנאשם:

"נקודת המוצא, להשקפתי, הינה כי שיהוי של למעלה מחמש שנים בהגשת כתב אישום, הוא שיהוי בלתי סביר גם בהינתן העומס המוטל על מערכות האכיפה. שיהוי שכזה כורך עמו ממילא פגיעה בזכויות הנאשם הנאלץ להתנהל משך שנים בחוסר ודאות...אל מול הפגם בשיהוי, על השלכותיו על המערער, ניצבת העובדה שמדובר בעבירות חמורות ביותר ותשתית הראיות שנאספה נגד המערער הינה מוצדק. העבירות הן כאלה שיש אינטרס מובהק בבירורן ובענישת מבצעה" (ע"פ 6922/08 פלוני נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (1.2.2010)).

אין ספק, כי לכל חשוד קיימת הזכות כי הליכים פליליים המתנהלים נגדו יסתיימו תוך זמן סביר, זאת בהתאם לנסיבות כל מקרה ומקרה. עם זאת, קיימים מקרים נדירים בהם השיהוי בהגשת כתב האישום יהיה כה בלתי סביר אשר יצדיק את ביטולו (ראו: ע"פ 4434/10 אבי יחזקאלי נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (8.3.2011)).

גם במקרים בהם הוכח קיומו של שיהוי, על המבקש להראות פגיעה של ממש בהגנתו כתוצאה מהשיהוי שבהגשת כתב האישום.

לאחר שבחנתי את טענות הצדדים אני סבור, כי האחריות על חלוף הזמן הרב יש לזקוף לחובתו של המבקש דווקא.

אכן חלפה תקופה לא קצרה ממועד ביצוע העבירה ואף ממועד פתיחת החקירה כנגד המבקש ועד למועד הגשת כתב אישום בעניינו.

כמפורט בתגובת המאשימה, אין למבקש אלא להלין על עצמו ועל התנהלותו. המבקש ניסה מספר פעמים וללא הצלחה, להקטין את כופר הכסף ונענה בשלילה. למרות זאת, בחר שלא לשלם את כופר הכסף ולכן הומר ההליך נגדו להליך פלילי. גם באפיק זה ניסה המבקש את מזלו והתעכב בהעלאת טיעונו מדוע שלא להגיש נגדו כתב אישום.

הנה כעת, מנסה המבקש שוב, לבטל את ההאשמות נגדו, למרות שאת החוב שילם.

המבקש מוזמן להעלות את טענתו כי ערך הסכם שומה ושילם את רווח ההון, בשלב הטיעונים לעונש.

לנוכח כל האמור, אני קובע, כי דין הבקשה להידחות.

אני קובע להמשך ליום 3.11.14 שעה 09.00.

המזכירות תמציא העתק מהחלטתי זו לצדדים.

ניתנה היום, י"ד אלול תשע"ד, 09 ספטמבר 2014, בהעדר
הצדדים.